

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFÂNTUL APOSTOL TOMA, MARTOR AL LUI HRISTOS CEL ÎNVIAT

†) DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI
(a Sf. Apostol Toma)

SF. AP. PUD; SF. AP. TROFIM;
SF. AP. ARISTARH; SF. MC. CRESCENT;
SF. MC. VASILISA; SF. MC. ANASTASIA

Convingerea și mărturisirea Sfântului Apostol Toma că Hristos a Înviat cu adevărat, că este Domn și Dumnezeu, are o importanță deosebită. Aceasta pentru că, în ziua Învierii când Mântuitorul Hristos S-a arătat Apostolilor unde erau adunați de frica iudeilor, intrând prin ușile încuiate și Le-a zis: „Pace vouă!”, Toma nu era de față. Apostolii i-au spus pe urmă că Hristos a Înviat și S-a arătat lor și I-au văzut mâinile și coasta Sa, însă Sfântul Toma a ezitat să creadă în cele spuse de apostoli. Mai mult, le-a zis acestora: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnele cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui nu voi crede.” Deci el voia o dovadă palpabilă: să-I atingă cu mâna sa Trupul lui Hristos, să-L vadă și să-I atingă rănila lăsate de cuie și coasta împunsă a Celui care murise pe Cruce.

Pentru a-l încredința pe Toma de adevărul sau realitatea Învierii Sale, Hristos s-a arătat încă o dată apostolilor, după 8 zile, în același loc, fiind și Toma acum de față.

După ce le-a zis: „Pace vouă!”, în chip minunat se adresează direct lui Toma, cunoscându-i îndoiala ce-l frământa și l-a chemat în fața celorlalți apostoli să vină și să pună degetul în rănila și coasta Sa și să-i vadă mâinile Sale cu semnele cuielor și să nu fie necredincios, ci credincios. Cu alte cuvinte Hristos cel înviat Îi arată lui Toma Trupul Său nou în care au rămas imprimare semnele Pătimirii Sale pentru noi. Îi oferă Mântuitorul dovada palpabilă, de a pune mâna pe rănila Sale, dar și dovada vizibilă de a-L vedea în Trupul Său deplin înnoit. De la îndoială și șovăire în a crede, îl ridică la credință și puternică mărturisire.

Copleșit de prezența reală a Mântuitorului, încredințat pe deplin că Hristos cel

După Învierea Sa din morți, Mântuitorul Hristos, plin de Lumina Slavei Dumnezeirii Sale, S-a arătat Apostolilor Săi și femeilor mironosițe, cu multe semne doveditoare, consemnate de Sfintele Evanghelii, pentru a-i convinge de realitatea Învierii Sale și a le întări credința că El este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii.

Vreme de 40 de zile, de la Înviere până la Înălțarea Sa la ceruri, Hristos Domnul, cu trupul Său cel Înviat, a petrecut aici pe pământ, pregătindu-i pe Apostolii Săi pentru lucrarea misionară de a-L vesti până la marginile pământului.

În acest context, femeile mironosițe împreună cu Maica Domnului, precum și soborul Sfinților Apostoli, ca martori ai Învierii Lui Hristos, au constituit temelia credinței și a mărturisirii Bisericii apostolice. Între acești apostoli, Biserica pomeneste astăzi, la o săptămână de la Praznicul Învierii lui Hristos, pe Apostolul Toma, de la care ne-a rămas cutremurătoarea și profunda lui mărturisire când l-a văzut pe Domnul Înviat: „Domnul meu și Dumnezeul meu”.

Înviat este cu adevărat în fața sa, a exclamat cu convingere totală: „Domnul meu și Dumnezeul meu”.

Încredințarea sa este superioară celei dobândite empiric, adică prin simțuri, deci este lucrarea Harului Sfânt revărsat din Hristos cel Înviat peste toți cei care cred și-L mărturisesc pe El. De aceea și Hristos îi ferește pe cei care prin credință Îl văd și-L cunosc pe Hristos, o vedere și o certitudine dincolo de puterea rațiunii și a simțurilor.

Relatarea evanghelică nu ne spune că neapărat Toma L-a atins cu mâna pe Hristos, probabil mâna lui, care cerea dovada sensibilă

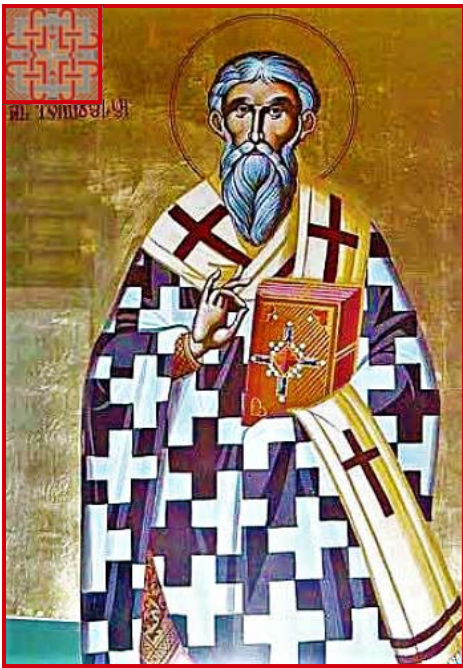
și vroia să-I atingă Trupul Domnului, nu a mai atins coasta Mântuitorului, apostolul încredințându-se pe deplin prin Harul Duhului Sfânt de realitatea Învierii lui Hristos.

Îndoiala lui Toma a fost vindecată în bucuria acestei întâlniri cu Hristos cel Înviat, devenind certitudine și puternică mărturisire.

De aceea, să credem și noi cu tărie împreună cu Apostolul Toma și să-L mărturisim pe Hristos cel Înviat, căci Învierea Sa umple totul de Lumină și toate Îl mărturisesc pe Hristos, Domn și Dumnezeu. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH TEOTIM, EPISCOPUL TOMISULUI

Fericitul episcop Teotim I era de neam daco-roman, autohton din Dacia-Pontică. El este considerat cel dintâi dascăl și părinte duhovnicesc al sfinților Ioan Cassian și Gherman, cu care era contemporan, format în tinerețe în aceeași mănăstire din „hotarele Cassienilor și ale peșterilor”.

Această mănăstire, care a dat călugări cărturari și sporiți în fapte bune, era o adevărată vatră monahală de sfințenie, de trăire și de profundă teologie din eparhia Tomisului, confirmată de înaltul nivel spiritual, teologic și literar la care au ajuns cei trei sfinți daco-romani contemporani, Ioan Cassian, Gherman și Teotim I, supranumit de istoricii paleocreștini „Scitul” și „Filosoful”.

Acest episcop urcă pe scaunul eparhiei Tomisului, pe la anii 385-390, după mutarea din viață a episcopului Gherontie. Ca episcop al Tomisului este amintit pentru prima dată în anul 392, de fericitul

Ieronim († 420), în celebra sa lucrare: „De viris illustribus” (Despre bărbați iluștri), care spune că era păstor strălucit, cu mare dragoste de Dumnezeu și de oameni, teolog învățat și scriitor talentat și neobosit. El afirmă că „a scris scurte tratate (cărți) sub formă de dialoguri, în stilul vechii elocințe”, ceea ce dovedește vasta sa cultură în retorica și filosofia antică, greacă și latină. Apoi, fericitul Ieronim încheie cu aceste cuvinte despre Teotim: „Aud că scrie și alte lucrări”.

Unele fragmente din scrierile Sfântului Teotim se păstrează în lucrarea Sfântului Ioan Damaschin († 749) „Paralele sfinte”, din care reiese că „a scris omilii la unele texte Evanghelice”. Istoricul Sozomen scrie despre el că era „scit” (daco-roman) de neam, că „traul îi era modest” și că era un taumaturg (vindecător de boli). Iar Socrate, alt istoric paleocreștin, spune că fericitul episcop Teotim I „era cunoscut de toți - împărați, episcopi, călugări, credincioși și barbari (adică păgâni) - pentru evlavia și corectitudinea vieții sale”. Prin scrierile sale patristice, Sfântul Teotim este considerat „creatorul Filocaliei românești”. În gândirea sa a fost, desigur, influențat de Sfântul Ioan Gură de Aur și de părinții capadocieni. Sfântul Teotim vorbește foarte frumos despre liniștea minții și a inimii.

Sub păstoria Sfântului Teotim mănăstirile și sihăstriile din Dobrogea secolului IV, renumite prin asceză și isihie (liniște), au trăit o epocă de aur, devenind în secolele V-VI cunoscute în întreg imperiul prin vestiții „călugări sciți”, răspândiți atât la nord de Dunăre până în Carpați, cât și la sud până la Ierusalim, Constantinopol, Roma și Africa. Bazilicile înălțate de el, ale căror ruine și astăzi se văd, erau mari și frumos ornamentate cu mozaicuri, ceea ce dovedește numărul impresionant de credincioși, precum și

frumusețea cultului și arhitecturii secolului IV-V.

Ca misionar, Sfântul Teotim I era tot atât de râvnitor pentru Hristos ca și înaintașii săi. El avea mult de suferit din partea „barbarilor” migratori, pe care reușea să-i îmblânzească cu greu prin daruri, prin rugăciuni și prin sfințenia vieții sale. Din această pricină păgânii îl numeau „zeul romanilor”.

Sfântul Teotim „Scitul” era binecunoscut împăratului Arcadie și mai ales Sfântului Ioan Gură de Aur, căruia îi era prieten devotat. În anul 399, marele patriarh i-a trimis fericitului Teotim călugări misionari „pentru nomazii sciți de la Istm”, adică pentru huni. În anul 400, Sfântul Teotim ia parte la un sinod local în Constantinopol, convocat de Sfântul Ioan Gură de Aur, împotriva învățaturii eretice a episcopului Antonin al Efesului. În anul 403, Sfântul Teotim era din nou în Constantinopol și lua apărarea marelui patriarh și dascăl a toată lumea, Sfântul Ioan Gură de Aur, împotriva acuzațiilor aduse de Sfântul Epifanie al Ciprului, dovedind prin aceasta adâncă legătură duhovnicească dintre Sfântul episcop străromân Teotim și Sfântul Ioan Gură de Aur. Pe la sfârșitul primului deceniu al secolului V, Sfântul episcop Teotim s-a strămutat cu pace din viața aceasta, la cereștile locașuri. Pentru viața sa curată, pentru opera sa misionară și pentru credința sa dreaptă cu care a mărturisit pe Hristos, Biserica Ortodoxă l-a trecut în rândul sfinților și pomenirea lui se face la 20 aprilie. În „Acta Sanctorum” se spun următoarele despre Sfântul Teotim I: „La Tomis, în Scithia, se face pomenirea Sfântului Teotim (Theotimos) episcopul, pe care l-au cinstit chiar barbarii necredincioși, pentru sfințenia și minunile lui”. (Arhimandrit Ioanichie Bălan – Patericul românesc) ❖

Arătările

de Traian Dorz

Te-ai arătat Slăvită Înviere iubirii-ndurerate, la mormânt, și-ntâia fericită mângâiere vestit-a lumii-ntâiul crezământ.

Te-ai arătat Duiosă Însoțire înspre Emaus, frumoasei prietenii, dând binecuvântata-mpărtășire statorniciei, adânci credincioșii.

Te-ai arătat prin ușile-ncuiate, primejduiților ascunși urmași – s-aduci pe veci credinței încercate depline-ncredințări că n-ai s-o lași.

Te-ai arătat credinței clătinate dovada pipăitei bucurii, încredințare veacurilor toate și vină, neprimitei mărturii.

Te-ai arătat, la mare, alinarea regretului trecutei slăbiciuni, lăsând credinței mari numai cărarea curajului trăitelor minuni.

Te-ai arătat mulțimii fericite, transfigurând cinci sute de priviri, dovada Învierii preaslăvite – crezând, strigăm și noi adevărate. ❖

CELE CINCI DARURI DE CĂPETENIE ALE ÎNVIERII

Sărbătoarea Sfințelor Paști este o sărbătoare care nu se sfârșește niciodată. În fiecare duminică se repetă sărbătorirea Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în fiecare Sfântă Liturghie este și o sărbătorire de Paști. „Paștile sunt veșnice” - se spune la slujba de Paști. Deci nu există niciodată o vreme în care încetează Paștile, Paștile ca eveniment, ca prăznuire și Paștile ca trăire a credincioșilor.

Am putea spune că, de fapt, Ortodoxia este o sărbătorire de Paști. Bineînțeles nu este numai sărbătorire de Paști, pentru că dacă sunt și alte sărbători înseamnă că toate trebuiesc sărbătorite și, cumva, lucrurile se împletesc între ele.

Dar învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este evenimentul central al vieții pământești a Mântuitorului și este temelia celorlalte sărbători care urmează: Înălțarea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt. Toate celelalte sunt centrate, axate pe învierea Domnului nostru Iisus Hristos.

[...] E bine să ne cercetăm pe noi înșine în ceea ce privește darurile învierii. Dintre aceste daruri, cinci sunt mai de căpetenie, și anume: iertarea păcatelor, bucuria, netemerea, pacea și binecuvântarea.

Ca importanță, darul cel mai deosebit dat nouă după învierea Mântuitorului, darul care izvorăște din învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este iertarea păcatelor. Fără iertarea păcatelor nu pot fi trăite celelalte daruri ale învierii. În cea dintâi zi a învierii Sale, Domnul nostru Iisus Hristos a suflat peste ucenicii Săi și a zis: „Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23). Deci iertarea păcatelor este în legătură cu învierea Mântuitorului. Știți că Sfântul Ioan Gură de Aur, în Cuvântul de la Paști, zice: „Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că iertare din mormânt a răsărit.” Și aceasta pentru totdeauna, pentru toată viața pământească, pentru cât va fi omul pe pământ, până la sfârșitul lumii este darul acesta. Având în vedere că până la sfârșitul lumii este posibilitatea de a păcătui, tot până atunci este și darul de a se ierta păcatele.

Cel dintâi lucru pe care l-a spus Domnul Hristos după învierea Sa, conform Sfântului Evanghelist Matei, este cuvântul: „Bucurați-vă!” Deci, un îndemn la bucurie și un salut în același timp. Noi știm că grecii din vremea aceea, poate și cei din vremea de astăzi, se salutau cu cuvântul: „Bucură-te!”. Unii au și tradus cuvântul acesta ca un cuvânt de salut. În realitate, el poate fi și un cuvânt de salut, și un cuvânt de îndemn la bucurie. Când Domnul Hristos S-a întâlnit cu femeile mironosițe, care se întorceau de la mormântul gol al Mântuitorului, le-a întâmpinat spunându-le: Bucurați-vă! Și îndată după aceea: Nu vă temeți! (Matei 28, 10), pentru că le cuprinsese frica. Deci: Bucurați-vă! și Nu vă temeți! - sunt cuvinte spuse de Domnul Hristos, după înviere, femeilor mironosițe, din care înțelegem că Domnul Hristos vrea să ne bucurăm și că mormântul făcător de viață al Mântuitorului izvorăște bucuria și curajul, netemerea. Curajul e o virtute creștină, o virtute morală, pe care dorim cu toții să o avem, pentru că numai așa ne putem manifesta credința noastră în Mântuitorul, Care a zis: În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33). Nu din puterea noastră ne bucurăm și ajungem la netemere, ci cu ajutorul lui Dumnezeu, și mai ales pentru credința noastră, câtă o avem, în Mântuitorul, Care ne ajută: Toate le pot în Hristos, Cel ce mă întărește (Filipeni 4, 13), scria Sfântul Apostol Pavel creștinilor din Filipi.

După învierea Sa din morți, de fiecare dată când S-a întâlnit cu ucenicii Săi, Domnul Hristos a zis: Pace vouă! Cuvintele acestea, Pace vouă!, reprezintă un salut. Evreei se salută cu șalom, adică pace. Dar Domnul Hristos nu numai că i-a salutată pe ucenici cu cuvintele: Pace vouă!, ci le-a și dat pacea. De altfel,

Domnul Hristos spune despre bucurie și despre pace că sunt lucruri pe care El le dăruiește. Și anume, înainte de sfintele Sale pătimiri, în cuvântarea de despărțire, pe care a prezentat-o în Evanghelia sa Sfântul Evanghelist Ioan, Domnul Hristos a zis: Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu (Ioan 14, 27). Deci lumea dă daruri obișnuite, pământești, Eu însă vă dau pace, care-i mai presus de orice dar, pacea prin care darurile celelalte primesc valoare. Tot așa și despre bucurie a zis Domnul Hristos: Deci și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi (Ioan 16, 22). S-au bucurat ucenicii când L-au văzut după înviere. Au primit pace, s-au împlinit cuvintele Mântuitorului dinainte de pătimire.

Cel de-al cincilea dar al învierii este binecuvântarea. Domnul Hristos, după ce Și-a împlinit aici, pe pământ, cele pentru care a venit, El, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat la ceruri binecuvântându-i pe ucenici. După mărturia Sfântului Evanghelist Luca, S-a dus împreună cu ucenicii Săi înspre Betania, pe Muntele Măslinilor, și acolo, pe același munte la poalele căruia S-a rugat lui Dumnezeu înainte de pătimirea Sa, S-a înălțat la cer și Și-a ridicat mâinile, i-a binecuvântat pe ucenici și, pe când îi binecuvânta, S-a depărtat de ei și S-a înălțat la cer. E mare lucru să știm că Domnul Hristos S-a înălțat la cer binecuvântând. Binecuvântarea arată totdeauna bunăvoință, largime de suflet, și Domnul Hristos a avut totdeauna această largime de suflet pentru credincioși, și S-a înălțat binecuvântându-i. Ca să primim această binecuvântare trebuie să ducem o viață ca să o poată binecuvânta Domnul Hristos, o viață asemănătoare cu a ucenicilor Săi, cu a Maicii Domnului, pentru că, în Tradiția Bisericii, și Maica Domnului a fost de față la înălțarea Domnului Hristos. (Arhimandrit Teofil Părăian - din „Darurile Învierii”) ❖

„HRISTOS A ÎNVIAT” SAU „PAȘTE FERICIT”?

De abia s-a terminat Săptămâna Luminată.

Câți însă dintre noi am auzit „Hristos a înviat” în această săptămână, cu excepția primelor trei zile ale Sfintelor Paști? Câți dintre noi am continuat în aceste zile să ne salutăm semenii cu „Hristos a înviat”? Dar câți dintre noi am primit drept răspuns un „Bună ziua”?

Ne-am molipsit și noi, ca neam, de corectitudinea politică. La marile sărbători creștine, Crăciunul și Sfintele Paști, se spune din ce în ce mai des „Sărbători fericite”. De parcă ele ar fi fericite. Sau și mai rău, urările din perioada Crăciunului s-au transformat în „Season Greetings”, adică „Urări de sezon”! Nu ne mai bucurăm de Nașterea Domnului? Sau Acesta nu mai are nici o importanță în acele zile fericite? Cu siguranță am uitat ce sărbătorim. Căci de Crăciun personajul principal este Moș Crăciun, cel care aduce daruri. Iar de Sfintele Paști, Iepurașul.

De unde vine Iepurașul de Paști?

Iepurașul de Paști este un simbol păgân al fertilității. El a fost asociat la un moment dat de creștini cu aparițiile lui Iisus după Înviere. Prima menționare a iepurașului ca simbol pascal apare în Germania, în 1590. În unele regiuni din această țară se credea că iepurașul aduce ouăle roșii în Joia Mare și pe cele colorate altfel în noaptea dinaintea Paștelui. În tradiția păgână anglo-saxonă exista o zeiță a primăverii, Eostre. Simbolurile ei principale erau oul și iepurele. Legenda spune că într-o iarnă zeița a găsit o pasăre rănită, pe care a salvat-o transformând-o în iepure. Deși nu mai era pasăre, iepurele putea să facă ouă.

Primăvara avea loc un festival dedicat zeiței, care ținea din martie până la sfârșitul lui aprilie. Când creștinismul a ajuns la anglo-saxoni, multe tradiții din timpul festivalului lui Eostre au fost adaptate sărbătorii pascale întrucât aveau loc în același timp și îi încurajau pe păgâni să se convertească. Drept rezultat, numele Paștelui în engleză, Easter, provine de la Eostre.

Să paștem fericiți!

Am redescoperit în această săptămână un text al părintelui Savatie Baștovoii despre urarea comercial-hazlie, dar în același timp nedemnă sau cel puțin nerecomandată unui creștin, „Paște fericit”. Vă invit să savurați acest text și chiar să-l faceți cunoscut rudelor, prietenilor și apropiaților. Și poate împrumutăm și noi din argumentația acestui articol, oferind-o în pastile ușor

digerabile celor care încă mai utilizează acest substitut de urare.

„Vă doriți în aceste zile ”un Paște fericit”? Ați apucat să trimiteți această urare celor dragi și așteptați să o primiți în schimb? Dacă veți căuta să cumpărați o felicitare cu această urare, să alegeți una cu iepuraș – Iepurașul este responsabil la departamentul cadouri. Un iepuraș fericit este tot ce ne dorim.

Marketologii iscusiți au reușit în doar câțiva ani să ne pună un iepure pe masă în loc de jertfa lui Hristos. Oamenii nu-și mai spun ”Hristos a înviat”, ci își doresc ”un Paște fericit”. Pentru a înțelege sensul acestei mutații trebuie să cunoaștem mai întâi sensul cuvântului ”paște”. Paștele înseamnă trecere și de la Moise la Hristos s-a referit concret la trecerea poporului evreu prin Marea Roșie, care a presupus întreaga suferință a drumului de la robia egipteană la eliberare. Suferința poporului evreu, cu morțile aferente, cu zbciumul traversării pustiului, au preînchipuit suferința lui Hristos, patimile Sale și moartea pe Cruce care au culminat în învierea Sa. ”Paștile Domnului”, așa cum cântăm în Canonul Învierii, este trecerea ”din moarte la viață și de pe pământ la cer”. Este de la sine înțeles că ”trecerea” prin patimă și moarte nu poate fi fericită, ci numai Învierea este prilej de bucurie.

În accepțiunea creștină fericirea este o stare de grație, condiția sfinților, încununa-

rea virtuților, răsplata veșnică, creșterea într-o asemănare cu Hristos. Formula ”sărbători fericite”, ”paște fericit” este o noutate a lumii care consideră că fericirea este o masă bogată, un drum spre picnic fără ambuteiaje, o revedere a neamurilor. Nu veți găsi această urare nicăieri în tradiția de două mii de ani a creștinismului.

De la Hristos încoace creștinii își spun ”Hristos a înviat” – aceasta este vestea care a schimbat lumea, care a cutremurat iadul și a deschis cerurile. A spune ”Hristos a înviat!” și a răspunde ”Adevărat a înviat!” este adevărata mărturisire de credință, însumarea Evangheliei în două cuvinte, îndeplinirea poruncii propovăduirii.

Înlocuirea lui ”Hristos a înviat” cu ”Paște fericit” este cea mai mare lovitură primită vreodată de lumea creștină. Urmările ei nu se vor lăsa mult așteptate.

Nu vă temeți și nu vă rușinați să vă spuneți ”Hristos a înviat! Adevărat a înviat!”. Desigur, dacă aveți această convingere.

Hristos a înviat! Fiți fericiți...”

Mărturisire de credință

Biserica ne îndeamnă ca în perioada de la Înviere până la Înălțare să ne salutăm cu „Hristos a înviat – Adevărat a înviat” căci astfel mărturisim bucuria Învierii, „fericirea” Ei. Suntem astfel mărturisitori ai credinței în Hristos și facem cunoscut în lume numele Său. Și al nostru. Căci suntem și ne numim „creștini”. Sau ne rușinăm cu acest nume? ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 APRILIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 21 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 22 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) – Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI